

Sygn. akt VI Ka 311/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Jolanta Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2014r.

sprawy **P. L.**

obwinionego z art. 90 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 21 marca 2014 r. sygn. akt II W 538/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego P. L.,

zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 złotych za postępowanie odwoławcze oraz opłatę w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt VI Ka 311/14

UZASADNIENIE

P. L. został obwiniony o to, że:

W dniu 14 maja 2013r. w miejscowości K., województwa (...), około godziny 17:00 kierując samochodem V. (...) o nr rej. (...) (...), pozostawił przedmiotowy pojazd w miejscu utrudniającym wyjazd z posesji nr (...) w K.

tj. o czyn z art. 90 kw

W dniu 14 maja 2013r. w miejscowości K., województwa (...), około godziny 18:40, pozostawił przedmioty w postaci kosiarki oraz taczki w miejscu utrudniającym wyjazd z posesji (...) w K.

tj. o czyn z art. 90 kw

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 21 marca 2014r. w sprawie sygn. IIW 538/13:

uznał obwinionego P. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia opisanego w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 90 kw i za to na podstawie art. 90 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.000 zł (tysiąc złotych),

na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpow zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty niniejszego postępowania w kwocie 100,00 (stu) złotych i na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 100,00 (stu) złotych.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obwiniony P. L.. W osobiście sporządzonej apelacji nie sprecyzował zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu. Z treści apelacji można wywnioskować, że zarzuca on wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę. Zaprzeczył temu aby zastawił wyjazd, poza tym wskazał, że droga na której postawił samochód stanowi jego własność i obowiązuje na niej zakaz ruchu, o czym informuje prawidłowo postawiony znak. Ponadto wskazał, że w trakcie interwencji policji krytycznego dnia został pobity przez policjanta.

Skarżący nie sprecyzował swojego wniosku jednak z treści apelacji, jak i wystąpienia obwinionego na rozprawie apelacyjnej można domniemywać, że domaga się on zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia go od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom apelacji sąd I instancji dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób zgodny z kryteriami, o których mówi art.7 k.p.k. ocenę sąd ten poddał wszystkie zebrane w sprawie dowody, a dokonana ocena uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Przede wszystkim sąd rejonowy słusznie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego P. L. oraz zeznaniom jego żony T. L. odnośnie przebiegu zdarzenia w dniu 14 maja 2013r. Relacje ich pozostają bowiem w całkowitej sprzeczności z zeznaniami świadków W. G., dwóch świadków o tym samym nazwisku A. J., K. J., a także funkcjonariuszy policji D. K. i T. C.. Ocenę tą przedstawioną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (k. 150 -151) sąd odwoławczy akceptuje w pełni i przyjmuje jako własną. Nie ma w związku z tym potrzeby przytaczać jej w tym miejscu ponownie.

Należy jeszcze dodać, że zgromadzona w niniejszym postępowaniu dokumentacja fotograficzna w sposób nie budzący wątpliwości pozwala na ustalenie, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 90 k.w. – tamowania lub utrudniania ruchu na drodze publicznej (fotografie k. 119 – 121). O tym zaś, że droga na której doszło do zdarzenia jest drogą publiczną a znak zakaz ruchu (B-1) został ustawiony niezgodnie z przepisami przemawiają pisma Urzędu Miejskiego w O. k. 2 oraz k. 36.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że ustalenia sądu rejonowego, iż obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 90 k.w. są prawidłowe.

Zdaniem sądu odwoławczego wymierzenie obwinionemu za przypisane mu wykroczenia na podstawie art.90k.w. w zw. z art.9§2 k.w. kary 1000zł. grzywny nie razi nadmierną surowością. Przepis art. 90 k.w. przewiduje bowiem karę nawet do 5000zł. grzywny. W tej sytuacji wymierzenie obwinionemu kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego przy uwzględnieniu jego stosunkowo dobrej sytuacji materialnej z całą pewnością nie może być uznane za powodujące zbytnią, nadmierną dolegliwość.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze sąd oparł na podstawie przepisów art.636§1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.o.w.